

in nad bridkostjo ran, nad solzami in srdom neutešenim
vihra pogum, škrlatni plamen dragocenih zmag.
O, milijone, glej, v vrtincu radosti in bolečine,
življenje, oče, ki nikdar ne mine.

Vem, to je naš edini dom — nemirnih src nevzdržno potovanje!
Tja prožijo roke se hrepeneče,
tja vrnem se, ko vstane jutro nad zemljo.

Ko bom pa truden, zlomljen, z ranami pokrit,
izžgan kot zemlja od strasti in neizpoljenih želja,
ko z žalostjo za že ugašajočim snom
in z gnusom v prsih, s kesom in prezirom,
a v duši še goreč in čist
omahnil smrtno bledih lic bom v zadnji svoj večer,
tedaj te najdem spet,
tedaj ob tvojo stran ti položim utrujeno srce.

Potem bova ležala drug ob drugem, oče,
morda zdaj prvič srečna, kakor vse, kar večno spi,
osvobojena tiste žeje src človeških,
ki jo le hladna prst dobrotno pogasi.

Odgovor na pismo

Igo Gruden

Od mene táko pesem ste želeli,
da bi v tolažbo tiho vam zvenela,
ko bodo dnevi vaši neveseli.

Iz pisma vame je jesen zavela:
zamislil sem se v prošle dni z grenkobo,
kot gledal v dalji ptičja bi krdela.

Srcé se napolnilo je s tegobo,
ker vam željé ne morem izpolniti,
da pel bi pesmi s prejšnjo vam milobo.

Zakaj sta najini življenji ubiti,
ne vi ne jaz povedati ne veva,
a kelih nama je do dnà izpiti.

Samotnemu se zdaj mi razodeva,
da ste privid le bežen, ki izginja,
pustinja hladna me vsegà preveva.

Le redko v molk se oglasi stopinja,
kot šel nekdo bi daleč onkraj sveta,
za njim se plašč noči nad mano zgrinja.

Otožna misel me tedaj spreleta,
me opominja, da skrivnost življenja
ob uri smrti mi bo razodeta.

Dopil bom mirno kelih svoj trpljenja,
očiščen v njem vseh bridkih zmot se rešil,
pokoj svoj šotor nad menoj razpenja.

Kot mene ni nihčè v bridkosti tešil,
tolažbe si pri meni ne iščíte,
a nič nad vami nisem bil zagrešil:

odkrite mi besede oprostite.

Smehljaj

Milan Šega

II.

Z jutraj na dan pogreba svojega očeta je Bert takoj po zajtrku odšel iz hiše, obredel do kosila skoraj ves Maribor, se nazadnje povzpел na Kalvarijo in poiskal mesto, kjer so se včasih skrivali pred čuvajem vinograda. Bila je jesen kot takrat, ko je bežal po bregu na cesto in zgubljal grozd za grozdom, le da je bil zdaj sam in da je bilo grozdje že obrano. Ko so se oglasili v mestu opoldanski zvonovi, je bil še na vrhu pred cerkvijo, sključen nad ograjo, z odpeto suknjo, da ga je hladilo po vsem telesu. Dan je bil meglen in moker. Nazaj grede je skoraj tekел. Pot pod njim je bila razmočena, ponekod so jo sekali iz brega nad njo izvirajoči studenčki, da jih je moral preskakovati, pri zadnjem ovinku je stekel in se gnal do ceste. Spodaj se je naglo ustavil in se še enkrat ozrl nazaj. Videl je laporjevo steno, kjer so se igrali razbojnikе in žandarje in se spomnil na pretep s fanti, ki so jih izzvali z nemškimi vzkliki; ko je bežal po bregu nad steno, je zdrknil navzdol in se komaj ujel. Drevo, ki ga je takrat rešilo, je še vedno viselo skoraj v pravem kotu tik nad steno. Ko se je vrnil, je bila Liza že oblečena. Odšel je pust in nejevoljen, zdaj pa se je počutil prerojenega, bil je svež in poln novega, radostnega občutja. Zamazane roke so mu dišale po mokri zemlji in listju.